

Michelangelo, Raffaello, Signorelli, Pier della Francesca: oduvijek sam ih spontano doživljavala kao svoje susjede jer se s prozora moje škole pogled pružao na visoka brda u kojima je prvi rođen; ili kada bih s ocem hodala istim putevima kojima je drugi, tek punoljetan, prolazio kada je odlazio slikati svoja prva djela; ili kada bismo išli u gljive i naišli na crkvicu koju je treći oslikao; ili pak kada bi od ranog djetinjstva prateći majku na posao prolazila kroz ista mjesta gdje je četvrti doživio svoje veličanstvene vizije. A zatim i Peruginovi krajolici, razboritost Luce Pacioli pa i prva Petrarkina pjesma. Sve mi je ovo oduvijek spontano pripadalo.

U poljima su bili starci koji su završili tri razreda osnovne škole, ali bi napamet recitirali Danteove stihove, a moj otac, mehaničar, pričao bi mi o grofu Ugolinu kako bi me umirio ili bi me nagrađivao pokazujući mi svoju zbirku monografija slikara iz raznih zemalja i razdoblja.

Tamo gdje sam rođena bilo je ovako: radilo se rukama i divilo se ljepoti. I to u bilo kojoj situaciji. Jedan od braće mojih djedova, glazbenik, skladao je menuet u dva i četrdeset u noći dok je bio u rovu na Krasu.

Potom se u tom duhovnom i tjelesnom mjestu za mene prostor zatvorio i otkrila sam važnost bijega.

I još uvijek lutam, pomalo kao iseljenica a pomalo kao bjegunka, slijedeći, ili možda već istražujući, svoju osobnu renesansu.

Možda i zbog toga ne mogu živjeti bez ideje o slobodi misli...

Venecija, prosinac 2012.

Minever Morin

Prijevod: Maja Cvjeticanin

Foto: www.marcomonesifotografo.it